

Arrest

nr. 172 898 van 6 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juli 2016 tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11*ter*), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2016 om 10.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TOYE, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 januari 2016 dient de verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, te Zaventem een asielaanvraag in overeenkomstig artikel 50ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 8 februari 2016 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 163 541 van 4 maart 2016 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.2. Op 12 januari 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11ter) genomen.

1.3. Op 8 april 2016 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 14 april 2016 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest nr. 167 046 van 29 april 2016 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissing.

1.4. Op 28 juli 2016 2016 dient de verzoeker een derde asielaanvraag in.

1.5. Op 28 juli 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11ter) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 72, § 1, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging van vreemdelingen, wordt de toegang tot het Rijk geweigerd aan (...) mevrouw(1), die verklaart te heten:

“(…)

Derhalve wordt de betrokkene teruggedreven, zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Art. 3, eerste lid, 2° - Niet in het bezit van een geldig reisdocument/geldige reisdocumenten

Art. 3, eerste lid, 2° - Niet in het bezit van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning

“(…)”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Te dezen werd de bestreden beslissing op 28 juli 2016 aan de verzoeker ter kennis gebracht. Bijgevolg beschikte hij met ingang van 29 juli 2016 en in toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, *iuncto* artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een termijn van *in casu* vijf dagen (tweede terugdrijvingsmaatregel) om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

De onderhavige vordering is bijgevolg tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn

over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Hij laat hierbij vooreerst gelden dat op 11 februari 2016 op het politiekantoor van Sangla Hill in Pakistan een klacht werd ingediend wegens een gewelddadig misdrijf waaraan hij medeplichtig zou zijn (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3), dat hij hiervoor actueel wordt gezocht in Pakistan en dat hij redelijkerwijze zal worden gearresteerd in geval van terugkeer. Vervolgens verwijst de verzoeker naar verschillende mensenrechtenrapporten waaruit zou moeten blijken dat de detentieomstandigheden in Pakistan onmenselijk zijn. Hij concludeert hieruit vervolgens dat hij als gevangene in Pakistan behoort tot een kwetsbare groep die op systematische wijze wordt onderworpen aan behandelingen die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM.

Voorts verklaart de verzoeker dat hij in Ghana reeds eerder in manifest menonwaardige omstandigheden in detentie belandde, waarbij hij specificeert dat hij “*regelmatig gedurende twee dagen geen eten kreeg*”, en er redelijkerwijze opnieuw zal worden opgesloten in geval van een terugkeer aangezien hij er niet over een verblijfplaats beschikt. Hij verwijst naar tal van mensenrechtenrapporten waaruit zou moeten blijken dat de detentieomstandigheden in Ghana onmenselijk zijn, wat overeenstemt met zijn persoonlijke verklaringen. Hieruit leidt de verzoeker af dat hij, in geval van een verwijdering naar Ghana, een risico loopt om opnieuw te worden blootgesteld aan menonwaardige detentieomstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM.

Ten slotte stelt de verzoeker dat hij gedurende zijn eerder verblijf in Ghana in detentie onderworpen werd aan geweld en fysieke, psychische en seksuele mishandeling. Terwijl hij voortdurend bedreigd werd, werd de verzoeker verplicht om zijn broer en diens vrouw te contacteren om geld te sturen zonder meer. Ook deze verklaringen stemmen volgens de verzoeker overeen met de in verschillende mensenrechtenrapporten beschreven praktijken in Ghana.

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de

verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108, *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In zoverre de verzoeker laat gelden dat hij bij een terugkeer naar Pakistan een risico loopt om te worden blootgesteld aan schrijnende detentieomstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM, wordt er op gewezen dat hij ten gevolge van de bestreden beslissing zou worden teruggedreven naar Ghana en dat hij geen elementen aanbrengt die wijzen op een risico op indirect refoulement. In tegendeel, uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2016 blijkt dat de verzoeker verklaart heeft dat hij eerder in Ghana verbleven heeft en vandaaruit naar België is kunnen vertrekken. Op het eerste gezicht maakt de verzoeker een reëel risico op (in)direct refoulement naar Pakistan dan ook niet aannemelijk. Bovendien kan – onder voorbehoud van wat de asielinstanties hierover zullen oordelen – uit de omstandigheid dat tegen de verzoeker een klacht is ingediend wegens zwaarwichtige feiten, niet *ipso facto* worden afgeleid dat hij bij een eventuele

terugkeer naar Pakistan in detentie zou worden geplaatst en komt het betoog van de verzoeker daaromtrent eerder hypothetisch over.

In zoverre de verzoeker laat gelden dat hij in geval van een teruggrijving naar Ghana vreest voor een behandeling die strijdig is met de garanties die artikel 3 van het EVRM biedt nu hij er eerder reeds in manifest menonwaardige omstandigheden in detentie belandde en er redelijkerwijze opnieuw zal worden opgesloten in geval van een terugkeer, wordt er op gewezen dat deze bewering (mogelijks) louter steun vindt in zijn eigen verklaring (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 4, dat aan de Raad op volstrekt onleesbare wijze werd overgemaakt) en in een zogezegde verklaring van zijn in Canada wonende schoonzus (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 5), die niet door haar ondertekend is en dus door om het even wie kan zijn opgesteld in haar naam en waaraan dus geen bewijswaarde kan worden gehecht. Bovendien strijdt deze verklaring met de verklaringen die de verzoeker blijkens de beslissing van de Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2016 eerder heeft afgelegd over zijn verblijf in Ghana, met name dat hij er "*in een klein huis verbleef en niet naar buiten mocht gaan*" en dat hij vanuit Ghana is kunnen vertrekken naar België. Bij zijn eerste twee asielaanvragen heeft de verzoeker met geen woord gerept over de omstandigheden van de detentie die hij in Ghana zou hebben ondergaan. Ook van de bedreigingen en de chantage die de verzoeker in Ghana zou hebben ondergaan heeft de verzoeker bij zijn eerste twee asielaanvragen met geen woord gerept. Ten bewijs brengt de verzoeker hiervoor een quasi-onleesbaar document van Western Union en twee totaal onleesbare documenten voor (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 6), waaruit evenwel niets kan worden afgeleid omtrent de omstandigheden waarin zijn schoonzus geldsommen heeft overgemaakt, de datum waarop deze werden overgemaakt, de hoegrootheid van de geldsommen en de hoedanigheid van de personen aan wie deze geldsommen werden overgemaakt. Aldus maakt de verzoeker op het eerste gezicht niet aannemelijk dat hij bij een teruggrijving naar Ghana in detentie zal belanden en een behandeling zal ondergaan zoals beschreven in de verschillende door hem aangehaalde mensenrechtenrapporten.

Bijgevolg laat het ganse betoog van de verzoeker *prima facie* niet toe te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoeker tot slot argumenteert dat er geen grondig onderzoek werd gevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM en hij hierbij verwijst naar argumentatie zoals uiteengezet in het verzoekschrift betreffende schrijnende detentieomstandigheden in Pakistan en Ghana en naar het geweld ten aanzien van gevangenen en gedetineerden in gevangenissen en detentiecentra in Ghana, lijkt hij, gelet op de hierboven uiteengezette redenen waaruit blijkt dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij het voorwerp dreigt uit te maken van een schending van artikel 3 van het EVRM, *prima facie* geen belang te hebben bij zijn grief dat de verwerende partij geen zorgvuldig en grondig onderzoek zou hebben doorgevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is niet ernstig.

3.3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

D. DE BRUYN